Kong Georgs Buste

af Billedhugger *Nielsine Petersen.*

—o—

Paa en af de skønneste Pladser i Fredensborg Slotspark afsløredes for nogle Uger siden en Buste af Kong Georg af Grækenland. Den skyldes en Kvinde, den dygtige, baade i Ind- og Udlandet anerkendte Billedhugger Nielsine Petersen, hvis Billed vi bringer i Dag.

Busten bæres af en Granitsokkel, hvorpaa er indhugget i det græske Sprog: „Georgios, Hellenernes Konge," og underneden paa dansk: „Vilhelm, Prins af Danmark". Derunder en Krans, hvori Aarstallene 1845—1913. —

Nielsine Petersen er Elev af Saaby og Stein og godt kendt fra Udstillingerne paa Charlottenborg, hvor hun første Gang udstillede 1880, fik den Neuhausenske Præmie 1883 og Akademiets lille Guldmedalje 1887. Som hendes Hovedværker skal nævnes: „Naomi siger Farvel til sine Sønnekoner" og „Hamlet" paa Marienlyst. Senere har hun især indlagt sig Fortjeneste ved sin Udførelse af en Række fyrstelige Monumenter: Chr. IX og Dronning Louise, samt Alexander III af Rusland, alle opstillede i Fredensborg Slotspark. Hertil slutter sig, altsaa som den fjerde i Rækken, Kong Georgs Buste. — Nielsine Petersen er hædret med flere udenlandske Udmærkelsestegn saasom: Fr. officier d'académie, russisk Fortjenstmedalje i Guld, St. Anna Ordenens Baand, engelsk Guldmedalje for Kunst og Videnskab.

Kvinder paa Scenen.

—o—

Med Lystspillet „Pygmalion" har George Bernard Shaw med overlegen Satire givet et kraftigt Indlæg i Kvindesagen.

Har han end med ret grove Midler angrebet det engelske Bourgoisies Opdragelse af deres unge Kvinder, saa har han til Gengæld med fin og sympatisk Forstaaelse fremstillet Kvindens naturlige, sjælelige Egenskaber, som de sejrende i Livet, og selv om de lystige Strenge klinger højest i Stykket, er Undertonen dog fuldt ud alvorlig.

Pygmalion var, efter det græske Sagn, en Konge paa Kypros, der fattede lidenskabelig Kærlighed til en af ham selv i Elfenben forfærdiget Kvindeskikkelse. Paa hans Bøn skænkede Venus Skikkelsen Liv, hvorefter han ægtede sin Galathea.

I Stykket indgaar en moderne Professor i Fonetik et Væddemaal om, at han i Løbet af et halvt Aar skal faa en Blomsterpige af Storstadens laveste Bærme til at tale og føre sig som en Grevinde.

Eksperimentet lykkes til Fuldkommenhed ved hans Dygtighed og hendes naturlige Intelligens og Lydhørhed, og han bliver til Slut forelsket i sit Værk. Skønt han under Udformningen aldeles ikke har skænket det jævne Pigebarns Sjæ-

Jeanne Marie Roland.

II.

—o—

Manon Phlipon havde allerede haft mange Bejlere og afslaaet mange Tilbud, da hun i December 1795 mødte den Mand, til hvem hun skulde knytte sin Skæbne for hele Livet. Hun skriver om sit første Møde med Jean-Marie Roland de la Platiere, der aflagde hende et Besøg for at overbringe hende et Brev fra hendes Veninde: „Jeg saa en Mand paa nogle og fyrretyve Aar, høj af Skikkelse, lidt skødesløs i sin Holdning og med den ejendommelige Tørhed i sit Væsen, der er saa almindelig hos studerede Folk. Hans Optræden var simpel og utvungen, ganske fri for Verdenstone, men dog præget paa én Gang af medfødt Dannelse og filosofisk Alvor. Han var mager, gul af Teint og allerede temmelig skaldet i Tindingerne, men dette forstyrrede ikke Indtrykket af hans Ansigts Regelmæssighed, gjorde det blot mere værdigt end indtagende. Blev han derimod varm i Talens Løb eller grebet af en Tanke, som tiltalte ham, da opklaredes hans Ansigt af et overordentligt fint Smil, som gjorde hans Udtryk livfuldt og gav ham ligesom et helt nyt Ansigt."

Medens Madame Roland saaledes i sit Fængsel fordyber sig i Minderne fra sin Ungdom, banker Døden pludselig advarende paa hendes Dør. Hun faar Budskab om, at hun er medindbefattet i den Anklage, der er rejst mod hendes Venner, Girondens Mænd. Hun afbryder et Øjeblik sine Optegnelser og skriver hurtig i Marginen af sit Hefte:

„Tyrannerne er paa Færde. De tror at kunne udfylde den Afgrund, som aabner sig foran dem, ved at styrte hæderlige Folk deri; men der kommer en Dag, hvor de selv maa derned. Jeg er ikke bange for at bestige Skafottet i saa godt Selskab. Det er en Skændsel at leve midt imellem Forbrydere. Nu maa jeg se at faa mit Hefte afsted; jeg kan fortsætte i et andet, dersom man giver mig Tid dertil.

Fredag 4. Oktober, min Datters Fødselsdag. Hun bliver i Dag 12 Aar."

Døden gik dog denne Gang Madame Rolands Celle forbi og gav hende endnu en Maaneds Henstand. Hun anskaffede sig en ny Bog og skrev videre i aandeløs Hast for at faa alt det sagt, som laa hende paa Hjerte.

Saa genoptager hun da atter Traaden og fortæller om, hvorledes Roland gentog sit Besøg og vedblev dermed, hvorledes han syntes at finde Behag i Samtalerne med hende, hvorledes han, da han gjorde Afskedsbesøg for at tiltræde en Rejse til Italien bad om Tilladelse til at kysse hende og fik den, hvorledes han samtidig bad om, at hun vilde modtage og op-